

Csak egy. Egy dologtól függ minden a te és az egész nagy világ életében. Egy ajtónak kell felnyílania, hogy ezzel az összes ajtók felnyíljanak: világosítsa meg az ő orcáját rajtunk! Isten — téged kell ismernie mindenkinek. Akkor mienk a segítség. A bibliai üzenet hatalmas fényéhez tartozik, mely be akar világítani minden sarokba és sötét helyre, ahol mi elvesztetten élünk, hogy ez az üzenet egyoldalúan minduntalan egy dolgot kalapál fülünkbe, egy szót és ezzel mindeniket és ez az egy szó: Isten! — Isten van, Isten teremtett mindent és Isten sohasem szűnik meg teremtményeivel kapcsolatban élni. Ez az Isten, aki egyben teremtőnk és megváltónk, kell hogy nagygyá legyen az emberek között a földön. Ez azt jelenti, hogy végre ismerjük meg, szeressük és dicsőítsük. Ez az értelme és célja, kezdete és vége minden életnek, hogy mindenki tudja a földön: Isten él és az övéi vagyunk. A világ ma beteg. Jóllehet sok nagy dologra képesek vagyunk. Átrepülhetjük az óceánt, mint madarak, érthetünk sokféle művészethez, de a legegyszerűbbre már nem vagyunk képesek: nem tudunk élni. Élni, mint egyesek, élni közösen, élni úgy, hogy méltó legyen emberségünkhöz, ezt nem tudjuk megvalósítani. S mert beteg a világ, ezért van tele tanáccsal, hogyan lehetne betegségéből meggyógyítani. Egyik életkísérlet a másikat követi. De ezek, hogy úgy mondjam, részlettanácsok s éppen ezért tehetetlen tanácsok. Utalnak erre vagy arra a filozófiai vagy pszichológiai tanácskozásra. Segítséget várnak valamilyen új könyvtől. Sokat várnak az ősrégi theozofus bölcsesség felfrissítésétől, vagy odaigérkeznek a legújabb profétáknak. Alapjában véve pedig megelégtünk már ezeket a különlegességeket. Nem sokat várunk már az új könyvektől és profétáktól. Kétkedünk minden régi vagy új titkos tudományban, s érezzük, hogy a baj nagy, általános, az emberiség egész teste halálos betegségben szenved. Nem segít itt semmi emberi módszer. Az egyetemes bajra egyetemes segítséggel kell felelni. Az egészről van szó. Egy a szükséges dolog. Ezért vagyunk ma, bajainkban és Istentől való eltávolodásunkban sokkal alkalmasabbak arra, mint valaha, hogy a Biblia üzenetét meghalljuk. Azért van hozzánk oly közel, mert eltérőleg a vallások és bölcsességek minden könyvétől, nem részletmegoldásokat ajánl. A Biblia az *emberiség baját* egyetlen összefüggő betegségnek tekint. *Bűnnek* nevezi a Biblia ezt a betegséget és ezzel a szóval diagnózisában fölbe

emeli a bajt minden véletlen-, természet-, vagy végzetszerűségnek és az emberiség baját Istennel hozza összefüggésbe. Emberek, nem másnál, egyedül Istennél vagytok betegek — ezt mondja a bűn szó. — De a Biblia a *segítséget* is, mely van az ember számára, egyedül *egy* valakire vezet vissza. A Biblia közepében a *kereszt* magaslik ki és azt mondja: Istennél vagytok betegek, Istennél kell meggyógyulnotok! E névről — Jézus Krisztus — mindent nem tudunk elmondani, de tudjuk, hogy üdv az istenteleneknek, béke a békességnélkülieknek, vége a betegségnek. Ezért, ezért világosítsa meg az ő orcáját, s akkor meggyógyulunk.

Istennek kell nagygyá lennie közöttünk. Ez az egy szükséges dolog. De azt vetjük ellene: milyen gyakran mondták ezt nekünk, milyen sokszor hallottuk már ezt; milyen sokszor hirdették az embereknek a megbékélés ígését, a kereszt békességét! De minden beszéd és hirdetés ellenére, a halálos betegség egyre tovább harapózik. Keresztyénség, konferenciák, prédikációk nem tudnak annak gátat vetni. S felmerül most a kérdés, mely — jól tudom — sokakban feltámad és ég: mit várjunk továbbra is az egyháztól, a szószéktől, a papoktól? Ez pedig azt jelenti, mit várjunk mi attól, ha nekünk Istentől, Krisztusról, bűnről, kegyelemről beszélnek? Nem a mammon triumfál-e minden keresztyén beszéd és hallgatás dacára nemcsak a világban, hanem a keresztyén gyülekezetben is? Nem készülnek-e a félelmes világháború után már újabb háborúra? Arra a további komoly ismeretre jutunk, hogy jóllehet egyházunkban, szószékeinkről beszélünk Istentől, de ezzel *Istent* még nem *birjuk*. Kiálthatjuk: él az Isten! Térjetez hozzám! De van ennek érvénye? Van Isten? Itt az Isten? S ha itt, értünk van itt? Isten *valóságának* a kérdésétől függ minden. Attól függ minden, hogy szavaink többek-e pusztá szavaknál? Attól függ minden, hogy szavaink mögött ott áll-e *Ő, Ő maga*, akiről beszélünk. Ha nem áll ott, ha szavaink csupán a *mi* szavaink, melyeket emberi ötlet és gondolat szültek, még ha a legkegyesebb és legmélyebb szavak volnának is, csak füst és pára volnának. Nem tapasztaltuk-e mindnyájan, hogy milyen tehetetlenek, üresek az emberi szavak Istentől? Nem hiába bizalmatlanok manapság az emberek minden Istentől szóló beszéddel szemben, mely nem több emberi beszédnél. Mi tudjuk a legjobban, hogy sem magunkat, sem másokat nem tudjuk meg-